

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 50/04-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. februára 2004 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. J. B., bytom K., zastúpeného advokátom JUDr. T. Š., Advokátska kancelária, K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj základného práva podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na ochranu súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky na základe rozhodnutia ministra spravodlivosti Slovenskej republiky z 2. októbra 2001 č. 9659/01-512/251-E o pozastavení výkonu exekútorského úradu JUDr. J. B., a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. J. B. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. augusta 2003 doručená sťažnosť JUDr. J. B., bytom K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. T. Š., Advokátska kancelária, K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj základného práva podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť podľa čl. 35 ods. 1 ústavy a základného práva na ochranu súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) na základe rozhodnutia ministra spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“) z 2. októbra 2001 č. 9659/01-512/251-E o pozastavení výkonu exekútorského úradu sťažovateľa.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že od roku 1996 je súdnym exekútorom vymenovaným ministrom spravodlivosti a členom Slovenskej komory exekútorov. Na návrh predsedu Okresného súdu v Martine z 13. júla 1999 sa začalo proti sťažovateľovi disciplinárne konanie. Disciplinárna komisia svojím rozhodnutím z 28. januára 2000 uznala sťažovateľa disciplinárne zodpovedným za závažné disciplinárne previnenie podľa § 220 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“). Proti uvedenému rozhodnutiu sťažovateľ podal odvolanie. Odvolanie sťažovateľa nebolo prejednané odvolacou disciplinárnou komisiou.

V súvislosti s exekučnou činnosťou bolo proti sťažovateľovi začaté trestné stíhanie pre trestný čin zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 a 2 Trestného zákona. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 2 T 57/02 bol sťažovateľ spod obžaloby oslobodený. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 7. mája 2003.

Minister spravodlivosti využil svoje právo dané ustanovením § 222 Exekučného poriadku a rozhodnutím z 2. októbra 2001 č. 9659/01-512/251-E pozastavil výkon exekútorského úradu sťažovateľa. V dôsledku opravného prostriedku sťažovateľa vydalo ministerstvo spravodlivosti opravné rozhodnutie.

Keďže sa sťažovateľ s uvedenými rozhodnutiami ministra spravodlivosti a ministerstva spravodlivosti nestotožnil, podal proti nim žalobu Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sž 196/01 žalobu sťažovateľa z 29. apríla 2002 zamietol. Na to sťažovateľ reagoval podaním sťažnosti ústavnému súdu. Ústavný súd uznesením zo 17. decembra 2002 č. k. III. ÚS 202/02-40 však sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie čl. 19 a čl. 35 ústavy, odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu a v časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a podľa čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaniach najvyššieho súdu vedených pod sp. zn. 6 Sž 196/01 a Ns 1-10/02 prijal na ďalšie konanie.

Sťažovateľ sa 3. októbra 2002 obrátil s podnetom na generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“), ktorý 10. apríla 2003 podal na najvyššom súde mimoriadne dovolanie, v dôsledku čoho najvyšší súd v konaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora vedenom pod sp. zn. M-Sždov 7/03 rozsudkom z 11. júna 2003 zrušil rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sž 196/01 z 29. apríla 2002 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Podľa sťažovateľa bolo postupom ministerstva spravodlivosti porušené jeho základné právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, základné právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj základné právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť podľa čl. 35 ods. 1 ústavy a základné právo na ochranu súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru tým, že minister spravodlivosti rozhodnutím z 2. októbra 2001 č. 9659/01-512/251-E pozastavil výkon exekútorského úradu sťažovateľa, a tým mu bol znemožnený výkon povolania a starostlivosť o materiálne zabezpečenie sťažovateľa a jeho rodiny.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti doručenej ústavnému súdu navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„I. Základné práva sťažovateľa JUDr. J. B. chránené čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, čl. 19 ods. 2 a čl. 35 ods. 1 Ústavy SR postupom Ministerstva spravodlivosti SR, ktoré upovedomilo súdy Slovenskej republiky, Slovenskú komoru exekútorov o neprávoplatnom rozhodnutí ministra spravodlivosti SR zo dňa 2. októbra 2001 číslo 9659/01-512/251-E o pozastavení výkonu exekútorského úradu JUDr. J. B., boli porušené.

II. Ministerstvu spravodlivosti SR sa ukladá vo veci neodkladne konať.

III. Ministerstvo spravodlivosti SR je povinné zaplatiť sťažovateľovi z titulu primeraného finančného zadost'učinenia 30.000.000,- Sk (slovom: Tridsať miliónov slovenských korún) do dvoch mesiacov po právoplatnosti nálezu Ústavného súdu SR.

IV. Ministerstvo spravodlivosti SR je povinné uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v rozsahu, ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu.

S poukazom na § 52 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov a s poukazom na povahu prípadu, navrhujem, aby Ústavný súd SR prikázal Ministerstvu spravodlivosti SR oznámiť všetkým súdom v Slovenskej republike a Slovenskej komore exekútorov, že rozhodnutie ministra spravodlivosti SR zo dňa 2. októbra 2001 číslo 9659/01-512/251-E o pozastavení výkonu exekútorského úradu JUDr. J. B., nie je právne účinné.“

Dňa 29. januára 2004 v dodatku svojho podania sťažovateľ uviedol, že ministerstvo spravodlivosti dosiaľ nezosúladiť stav ohľadom pozastavenia jeho exekútorskej činnosti. Ministerstvo spravodlivosti síce rozoslalo krajským súdom rozsudok, ktorým bol sťažovateľ spod obžaloby oslobodený, ale nevykonalo iný úkon smerujúci k zrušeniu rozhodnutia o pozastavení činnosti, pre ktorého vznik bolo podkladom trestné stíhanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa § 35 ods. 1 ústavy každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde skúmal, či v danom prípade nejde o nedostatok právomoci ústavného súdu. Ústavný súd stabilne judikoval, že do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne (I. ÚS 24/00, III. ÚS 53/02). V nadväznosti na to je však nutné s ohľadom na okolnosti daného prípadu zdôrazniť, že aj taký zásah podlieha princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu a je preto podmienený tým, že zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne konanie všeobecného súdu nie je napravitelné účinným procesným prostriedkom alebo postupom nadriadeného alebo inštančne vyššieho stupňa všeobecného súdu.

Ústava rozdeľuje súdnu moc medzi ústavný súd a všeobecné súdy. Ústavný súd je podľa čl. 124 ústavy nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, zatiaľ čo všeobecné súdy sú nezávislé súdne orgány ochrany zákonnosti, ich právomoc je vymedzená v čl. 142 ods. 1 ústavy. Nie sú v postavení nadriadenosti či podriadenosti, orgány jedného systému nenahradzujú orgány druhého systému v rozhodovacej právomoci v im zverených veciach. Ústavný súd preto nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Ústavný súd, ktorý nie je ďalšou (tretou alebo štvrtou) inštanciou v systéme všeobecného súdnictva, nepreskúmava námietky porušenia tých práv, ktoré sa fyzickým a právnickým osobám ustanovujú napr. Občianskym súdnym poriadkom, ak namietané porušenie práva nemôže znamenať porušenie základného práva alebo slobody zaručených ústavou alebo medzinárodnou zmluvou podľa čl. 11 ústavy (*mutatis mutandis* II. ÚS 37/95).

V princípe subsidiarity má základ aj rozsah pôsobnosti ústavného súdu pri poskytovaní ochrany ústavným a základným právam a slobodám. Ústavný súd zásadne nemá oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu

všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Inými slovami, neprislúcha mu, aby sa zaoberal posúdením skutkových a právnych omylov, ktorých sa údajne dopustili všeobecné súde, okrem prípadov a v rozsahu, v akom tieto omyly mohli mať za následok porušenie práv a slobôd chránených ústavou alebo dohovorom.

Ústavný súd môže konať o sťažnosti sťažovateľa v súlade s čl. 127 ods. 1 ústavy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd sťažovateľa nerozhoduje iný súd. V danom prípade predmetom sťažnosti sťažovateľa je postup ministerstva spravodlivosti na základe rozhodnutia ministra spravodlivosti o pozastavení výkonu jeho exekútorského úradu. Tento postup a rozhodnutie je predmetom konania na najvyššom súde vzhľadom na to, že najvyšší súd na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora v konaní vedenom pod sp. zn. M-Sždov 7/03 zrušil rozsudok najvyššieho súdu z 29. apríla 2002 sp. zn. 6 Sž 196/01 a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Keďže v danej právnej veci je daná právomoc najvyššieho súdu, ústavný súd nemôže v danej veci konať z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie sťažnosti sťažovateľa v súlade s čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého právomoc ústavného súdu je daná až vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd sťažovateľa nerozhoduje iný všeobecný súd.

Sťažovateľ vidí porušenie svojich práv v postupe vrátane nečinnosti ministerstva spravodlivosti, ktoré informovalo súde Slovenskej republiky a Slovenskú komoru exekútorov o neprávoplatnom rozhodnutí o pozastavení výkonu jeho exekútorského úradu a ani po autoritatívnom zistení neprávoplatnosti uvedeného rozhodnutia najvyšším súdom nezabezpečilo informovanie všeobecných súdov o tom, že išlo o neprávoplatné rozhodnutia. Ministerstvo spravodlivosti je ústredným orgánom štátnej správy, a teda aj orgánom verejnej správy. Podľa § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku „v správnom súdnictve preskúmajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy“. Podľa § 244 ods. 3 poslednej vety Občianskeho súdneho poriadku sa postupom správneho orgánu rozumie aj jeho nečinnosť. Sťažovateľ teda mal alebo má možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred porušením, ku ktorému mohlo dôjsť ním opísaným skutkovým stavom, v rámci správneho súdnictva, čo podľa

zásady subsidiarity obsiahnutej v čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu (II. ÚS 130/02, II. ÚS 136/02).

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

K rozhodnutiu sa pripája odlišné stanovisko sudcu Ľubomíra Dobríka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. februára 2004

Odlišné stanovisko sudcu Ľubomíra Dobríka

Podľa ustanovenia § 32 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov pripájam odlišné stanovisko k uzneseniu sp. zn. III. ÚS 50/04 z 18. februára 2004 o odmietnutí pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“).

Na rozdiel od väčšiny senátu som toho názoru, že bola daná príslušnosť ústavného súdu vo veci konať a rozhodnúť. V dôsledku toho mal senát ústavného súdu sťažnosť JUDr. J. B. (ďalej len „sťažovateľ“) pre namietané porušenie jeho základného práva zaručeného čl. 19 ods. 2 a čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) č. 9659/01-512/251-E o pozastavení výkonu exekútorského úradu prijať na ďalšie konanie a rozhodnúť v merite veci.

K tomuto názoru ma vedú najmä doterajšie konania pred všeobecnými súdmi, najmä rozhodnutie dovolacieho senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý v rozhodnutí sp. zn. M-Sždov 7/03 z 11. júna 2003 zrušil rozhodnutie senátu najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sž 196/01.

Päťčlenný senát najvyššieho súdu uviedol, že podľa ustanovenia § 222 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) minister spravodlivosti môže pozastaviť exekútorovi výkon exekútorského úradu, ak bolo proti nemu začaté trestné konanie za

úmyselný trestný čin alebo za trestný čin súvisiaci s exekučnou činnosťou, a to až do právoplatnosti rozhodnutia. Senát uviedol, že takéto rozhodnutie musí mať všetky náležitosti rozhodnutia o správnom konaní. Ustálil, že rozhodnutie ministra spravodlivosti nenadobudlo právoplatnosť, pretože nebolo riadne rozhodnuté o opravnom prostriedku, o rozklade žalobcu. Z toho dôvodu nebola splnená základná podmienka, aby najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 6 SŽ 196/01 vo veci konal a rozhodol. Vytkol mu pochybenie, že si neujasní skutočnosť právoplatnosti rozhodnutia o opravnom prostriedku. Zrušil toto rozhodnutie a nariadil mu postupovať v zmysle § 103 a § 104 (§ 247 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku), teda konanie zastaviť.

Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že ministerstvo spravodlivosti zasiahlo do výkonu jeho práva na súkromný život bez toho, aby bol tento zásah v súlade so zákonom. Napriek rozhodnutiu súdov v trestnej veci a rozhodnutiu dovolacieho senátu najvyššieho súdu zásah trvá a podľa názoru sťažovateľa sú účinky rozhodnutia arbitrárne a rozhodnutie paradoxne ešte nenadobudlo právoplatnosť. Exekučný poriadok nepozná vylúčenie odkladného účinku opravného prostriedku. Napriek tomu ministerstvo spravodlivosti oznámením adresovaným všetkým predsedom krajských súdov s povinnosťou inštruovať okresné sudy v medziach svojej pôsobnosti dalo na vedomie, že mu bola pozastavená exekučná činnosť. Rovnaké oznámenie bolo doručené Slovenskej komore exekútorov a oznámené na webovej stránke ministerstva spravodlivosti. Týmto konaním mu bol znemožnený výkon povolania v rozpore s čl. 19 ods. 2 a čl. 35 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 2 dohovoru. Celá vec mala závažné dopady, pretože bol nútený prepustiť zamestnancov a vykonať určité postupy voči Sociálnej poisťovni.

Sťažovateľ sa listami zo 4. júla 2003 a 22. júla 2003 obrátil na ministerstvo spravodlivosti s tým, že jeho rozhodnutie nie je dosiaľ právoplatné, a tým ani vykonateľné. Dosiaľ odpoveď nedostal. Dňa 25. júla 2003 mu bol doručený list z ministerstva spravodlivosti, v ktorom mu bolo oznámené, že z výroku najvyššieho súdu pre ministerstvo spravodlivosti nevyplývajú žiadne povinnosti.

Sťažovateľ sa domnieva, že pre ministerstvo spravodlivosti vyplývajú povinnosti rešpektovať čl. 152 ods. 4 ústavy, podľa ktorého výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou. Vzhľadom na tieto skutočnosti trvá porušovanie jeho práv. Po dobu viac ako dvoch rokov nevykonáva svoje povolanie, čo pre neho predstavuje závažné psychické poškodenie, traumy a celkovú ujmu. Bol funkcionárom Slovenskej komory exekútorov, zamestnával takmer 100 pracovníkov a požíval ako exekútor dobrú povesť. Dnes je na internete informovaný každý sudca, ako aj verejnosť, že jeho činnosť je pozastavená napriek tomu, že rozhodnutie ministra spravodlivosti nie je právoplatné.

Sťažovateľ využil všetky prostriedky nápravy, ale napriek tomu nedosiahol rozhodnutie o rozklade, čo zdôraznil aj senát najvyššieho súdu v rozsudku sp. zn. M-Sždov 7/03 z 11. júna 2003 o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky.

Nemožno sa stotožniť s názorom väčšiny senátu, že sťažovateľ má možnosť ochrany svojich práv podľa § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v správnom súdnictve.

Tento názor protirečí stanovisku dovolacieho senátu, ktorý zrušil rozhodnutie sp. zn. 6 SŽ 196/01 a naznačil tomuto senátu, ako má ďalej konať, a to „zastaviť konanie“, pretože predmetné rozhodnutie nie je právoplatné a nie je čo v danom štádiu konania preskúmať.

Správny súd môže preskúmať len právoplatné rozhodnutie v správnom konaní a dané rozhodnutie nie je do dnešného dňa právoplatné.

Sťažovateľ doložil ústavnému súdu dôkazy o tom, že sa pokúsil o to, aby autor rozhodnutia – ministerstvo spravodlivosti vo veci konalo a rozhodlo.

Paradoxne negatívne dopady na sťažovateľa trvajú aj dosiaľ už niekoľko rokov, o čom jasne svedčí rozhodnutie dovolacieho senátu sp. zn. M-Sždov 7/03 z 11. júna 2003, a tento zásah je možné namietat' len sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

V Košiciach 18. februára 2004